Vakitsiz Yazılar

İsmail Hakkı
ALTUNTAŞ
2017

ISBN:

Dizgi : İhramcızâde

Kapak :

Baskı- Cilt :

İçindekiler

بِسْــــــــــمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسولنا محمد وعلى اله وصحبه وسلم اجمعين

Şüphesiz hamdimiz Allah Teâlâ içindir, O’na hamd eder, O’ndan hidayet ve bağışlanma dileriz.

Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem Efendimin kapısında tarifsiz sevgiyle beklemekteyiz.

Ehl-i Beyt'e ve çocuklarına sonsuz saygı ve sevgiyle itaat etmeyi iki cihan nimeti ve büyük ihsana kavuşmuş olarak biliriz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Not: Vakitsiz yazılardan toplanmıştır.

NEDEN İSTEDİN Kİ?

Üstadım Molla Lütfi kuddise sırruhu'l-âlî Efendim ile sohbet ederken hep içimdeki yangın söneceğine yüzlerce kat daha artar.

-Hayalime sığmayan bir büyük zât, küçüklüğü kesinleşmiş bir kulunu neden sorgular ki?

Bu tür sorulardan artık bıkmıştım.

-Be neyim, O kim? Neden istedi ki?

Yıllarca kesilmeyi bekleyen ağaçlar gibi sürekli devrilip duran bu sinemin kalkacak takati kalmadı.

Her şey bitmiş gibi son deminde birde vurgun vurup, yakmak mı lazımdı?

Yanan benim. Fakat dumanım bir baş yukarı çıkamıyor, içinde boğulup kalmışım.

-Nerdesin, Ey güzeller güzeli!

Perişan halimle, sana layık olmayan küçüklüğümle ben, lutf-u ihsanına nail olmayı dahi hayal edemiyorum.

Kulluğuma değil, Seni bildiğime yanıyorum. Eğer üstüme bassaydı bir kulun, değerli olduğumu biraz düşünürdüm. Hiç üzerine pislik bulaşmış bir taşa, basan görüldü mü?

-Ben Sana layık olacak bir amel yapamadığıma değil, Seni bildiğime yanıyorum.

Neden istedin ki, değerli kılmak için, yoksa eğlenmek istediğin bir şeyim olsun, diye mi? Benden, ikisine de yarar bir şey olmaz ki.

Gönderirsin iki kulunu, Molla Lütfi Üstadım gibi çok ileri gidiyorsun diye astırırsın, değil mi?

İsyan değil bu, canım yanıyor, sesim duyulmuyor da değil ki.

….

Üstada asılırken ne dediğini sordum. Bana "sus" dedi.

"Onun hakkında çok söz söylenmez ve Ondan bir şey istenilmez. Beni sevdi. Biraz ifşa ettim. Hemen kullarına astırdı, mezarımı dahi yerinde bırakmayıp kaç kere yerle bir etti. Burada söz yok, sormak hiç yok, dedi.

-Ne var ? dedim.

-Sen var mısın ki? Asan O, asılan O. Yakan O, yakılan O. Şimdi durma git yalandan bile olsa kulluğunu et. Ancak O'na yalandan kulluk edebilirsin. Ben hakikatini söylediğim için, asılmamı istedi. Sen küçük, O ise hayal edemeyeceğin bir büyük. Hakkıyla kulluk senin neyine.

Sordum:

-Üstadım, Neden istedi ki?

-Bildiğimin ucunu gösterdim, beni velilerine

astırdı. Biraz daha fazla söylesem, peygamberlerine astırırdı. Sen var git elinden geldiği kadar kulluk et. Bunun riyası ihlası var diye söyleyenlere inanma. O'na ihlasla dahi kulluk edemezsin. Eğer biraz bildiğimi bilseydin açlık hissini/insanlığını kaybederdin. Çünkü bilenler cahildir, bilmeyenler değil ki. Onun için insan ne kadar cahil demedi mi? Bunu tevil edenler, bilgisizlikle yorumladılar. Asıl bilgin artarsa cahilliğin ortaya çıkar. Bilmeyenin cahili olur mu ki?

Üstadım ah çekip giderken, ben bir küçük karıncanın canımı yakışıyla ayıktım. Bir karınca ile bulunabildiğim yerden yukarılara neden bakıyordum ki?

İskender Efendimin sözlerini dinlemeye koyuldum.

"Ey Allah'ım!

Senin sebep olduğun kutsal rızana bende bir neden olabilir mi?

Sen zâtınla zenginken, sana ulaşacak ve senin menfaatine benden bir zenginlik ve menfaat olabilir mi?

Eğer sana karşı adalet sıfatı icra edilirse küçük günahın yok, eğer sana lütuf sıfatı icra edilirse büyük günahın yoktur."

"Ey Allah'ım!

Bana karşı şefkat ve merhametinin büyüklüğü karşısında beni Senden hangi şey perdeleyip ayırabilir ki?"

"Ey Allah'ım!

Şu büyük cahilliğime rağmen bana karşı ne kadar lütufkârsın!

Şu çirkin işlerime rağmen bana karşı ne kadar merhametlisin!"

"Ey Allah'ım!

Benden, kötülüğe (küçüklüğüme) yakışan işler, Senden ise keremine (zâtının büyüklüğüne) yaraşan işler beklenir."

"Nefis ve dünya arzuları bir kalbin aynasında izleyip takip ettiyse, o kalp nasıl aydınlık verebilir? Nefsin şehvetlerine arzularına bağlı kimse Allah Teâlâ'ya doğru nasıl yolculuk yapabilir?

Gafletin cenabetinden yıkanmayan kimse Allah Teâlâ'nın huzuruna nasıl çıkabilir? Günahlarından tövbe etmeyen kimse ince sırları nasıl öğrenebilir?"

"Ey Allah'ım!

Sana olan muhtaçlığımla yalvarıyorum. Sana ulaşması mümkün olmayan bir ameli kendime nasıl şefaatçi yapabilirim?"

"Ey izzetinin gölgeliklerinde gözlerin ihatasından münezzeh olan zat!

Ey mükemmel güzelliğiyle tecelli eden zat! Bütün eşyada zahirken nasıl gizli olabilirsin? Her an gözetleyici ve şahitken nasıl hazır olmayabilirsin?"

Aklım uçuyordu, şefkatli Efendim Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem onu bağladı:

"Eğer hayvanlar, âdemoğlunun bildiği gibi ölümü bilmiş olsalardı; siz, hiç semiz et yiyemezdiniz". Şihab-(863)

Bende dedim ki:

Ey biçare kul, insan olamadığını bil. Varlık ve yokluğun arasında olan sen, okunu fazla ileriye atma. Biraz sonra acıkır, bütün bu söylediklerini unutup dünyanın en güzel nimetini pisliğe çevirmek için sofraya oturursun. Orada ne Allah Teâlâ kalır, ne de kendin. Aslında taptığın açlık ve hayvanlığınla başbaşa kalırsın.

KÜÇÜK SUYUN BÜYÜK MACERASI

Ben küçük bir suyum.

Sert kayanın içinden çıkarken çektiğim acılar, benim ileriye dönük ne kadar heyecan dolu bir hayatımın olacağının da haberlerini veriyor olsa da, şeker bile benim tatlılığımı kendine örnek alıyordu.

Ne oldu bana ki, üstüme üşüşen tozlar, pis şeyler, içimde bulanıklığımı artırıp, kendimden dahi beni tiksindirtmeye başladı.

Bu kirli halimden usandım.

Eski halimi bulmak için başvurmadığım çare ve yer kalmamıştı. Başımı taşlardan taşlara vuruyor, bir türlü kendime gelemiyordum. Arada birde başka sular içime karışınca, büsbütün daha iğrenç, bakıldığında korkunç, içildiğinde zehir gibi acı olan bir su olmuştum.

Her gün **"ne olur kurtarın beni"** diye bu içine düştüğüm halden kurtulmak için etrafıma seslensem de, kimse bana ne yaklaşmak istiyor, ne de ilgileniyordu. Birde çaresizlik içinde çoğalıp büyümüşüm. Aslında sevinilecek bir şey gibi görünse de sonuçta büyük bir su olmuştum ve kendimi kontrol edemez hale de gelmiştim.

Sorunlarım işte bu büyümeden sonra başlamıştı.

Bir gün başımda seçilmiş iki insan oturmuş, okyanuslardan bahsederek konuşuyorlardı. Ben

dediklerini yeni duymuş ve sanki sarhoş olmuştum. Okyanus varmış ve benim gibi bir su imiş, fakat daha büyük bir su...

O an karar verdim, kurtuluş çaremi belki orada bulurum diye. Okyanusa kavuşma yolculuğuma başladım.

Yolculuk…

Yolculuk, aslında öyle göründüğü gibi kolay bir şey değildir. Başına bin bir türlü hal getirir.

Ben suyum ya, en büyük sıkıntım üstümde dikilen güneş olmuştu.

Güneşi hiç sevemedim, beni de sürekli rahatsız etti. Bana her zaman,

"Gel yerlerde sürünüp ne duruyorsun, benim yanımda yer alan bulutlar gibi ol" diyordu. Hani düşünmüyor da değildim. Bulutların hali hiç imrenilmeyecek kadar kötü değildi. Fakat sonları yoktu. Çünkü bir zaman sonra, hayatım tekrar başa dönecek, eski halime tekrar dönüşün başlangıcı olacaktı.

"Sen bana tekrar eski güzelliğimi geri vereceksin belki ama ben sonunda bu çileleri çeken su olmaktan kurtulmayacağım."

"Benim için bu çok da iyi bir durum değil. Benim okyanusa ulaşmam, sana karşı güçlü olmamı da sağlayacaktır." dedim ve yola koyuldum.

Yolculuğumda başımdan neler geçmedi ki; içimi ezen, yakan ve acı veren bütün duyguları en

nihayetiyle yaşamıştım. Neticede cılızlaşmış bir su akıntısı haline gelerek okyanusa varabilmiştim. Çok sevinçliydim. Ancak önemli bir şey olmuştu. Olan şey beni benden almış, artık ben eski ben değildim. Küçük su diye bir şey kalmamıştı.

Bundan böyle okyanus vardı. Ne büyük okyanus. Küçük su kaybolmuş okyanus içinde yok olmuştu.

Ne olmuştu?

İyi bir şey mi?

Bunu bile diyemedim. Çünkü bende ne konuşacak, ne düşünecek ne de anlatacak bir varlık olmaktan ayrı bir hale düşürülmüştüm.

Soruyorum; **"benim durumumu o zaman bana kim bildirecek?" , "hani kim var?"**

Bu soruları soracak bir varlığım bile kalmadı. Öyle ya, bu sevdama, üzüleyim, sevineyim?

Ben içimdeki beni kurtarmak isterken, benliğimde kalmamıştı.

Olan ve olduran için söz nasıl söylenir.

Okyanus yerinde; küçük su ise, anılmayacak bir şey olarak kaybolup gitmişti…

PUTUM BENİ TERK ETTİ

Bir kazı sonucu harabeden çıkan bir yazıda şunlar yazıyordu;

“Benim bir putum vardı.

Çok severdim.

Sinekler üzerine konunca onlara kızar ve pisliklerini silerdim.

Şimdi ise putumu biri kırmak için geldi ve kıracağım diyor.

Ben ise ona başkaldırmak istiyordum.

Gücüm yetmedi.

Sordum kendime.

Ben putumu korumak ile memur muyum?

Ben putumu beni korur diye sahipleniyordum.

Ah ne yazık ki, putum kendini koruyamazmış.”

Bu yazı eski zamanlarda puta tapan birisinin kendisiyle yüzleşmesidir. Tabiî ki acı bir yüzleşmesi…

Yukarıdaki antik yazının devamı ise şöyle idi;

Ey putum, seni gerçekten çok sevmiştim.
Güvendiğim bir şey eğer kırılabiliyorsa
Benim ötekimde kalmadı, demektir.
Şimdi ben bir daha put nereden bulacağım.
Putu kırılan için ancak ölüm vardır.
Ben ölürsem sende öleceksin.
"Benim putum yok" diye taşlara kazıyacağım.
Hiç olmazsa beni putsuz diye anarlar.

KARALAMA

Yolculuk, bir gün biter diye düşündüğüm,

Yolculuk.

Hevesliyim.

Beni yıkan yolculuk.

Sevsekte, nefret etsekte

Bıkıp usanmadığım yolculuk.

Sonsuzluğa…dediler.

Bulamıyorum

Suçlusu ben miyim?

Bitmeyen yolculuk.

***

Dilenci!

“Allah rızası için bir şey yok mu?”

Kırk kapıyı dolaşan dilenci!

Son kapın evinde olsa

İstemekten usanmazsın

Dilenci!

***

İsteğim dünya,

Ben dünyalı değilim.

Neyin isteği o zaman bu,

Tanrı'da değilim.

***

Mutlu musun?

Acı çekenler var.

Acıdan kurtuldum demektir.

Mutluluk.

***

Sevgi ateştir.

Acıdır, ıstırap

Tatlılıksa

Tuzlulukla beraber.

***

Arıyorum

Sonsuz bir istekle,

Bulamayacağım.

Bulmamakla

***

Niye,

Niçin,

Neden?

Hepsi benden?

***

Doğru batar.

Eğri çakılmaz ki,

Keser doğrunun,

Başından hiç eksik olmaz ki.

***

Hayat güzeldir.

İnsanda sıkıntı

Her şeyin bir hesabı var.

Ölüm bir takıntı.

***

DUA

Dualar ederdim

Açılsın kapılar

Dertler biter de sevinirim diye.

Kabul olan duaların var diyorlar.

Sordum "niçin gecikti?"

"Sen dua ediyorsun kendine.

Ya bizim sana olan duamız."

Hayır.

Olamaz…

Bizim duamız sana daha hayırlıdır.

Dediler…

Sabret

Meğer "Duam başka duaya muhtaçmış."

YÜKSEKLERDEKİLER

Yükseklerdekiler, aşağıya ne zaman inecekler?

Bu insanlara kimler yardım edecek?

Efendimin hayatına hiç bakmadılar mı?

Arkadaşları önce köleler, sonra ezilenler.

Bize ne oluyor?

Kapımıza bir insan gelmez.

Sıkıntısı olan uğramaz.

Boğulmuş gideriz, yükseklerde, hem de ne yükseklerde.

Yüksekler…

Çıkması, inilmesinden kolay olan yüksekler.

Yüksektekiler aşağıya bir bakın…başınızı aşağıya bir indirin.

Bakmıyor musunuz?

Ne yapıyor, aşağıdakiler?

-Ne yapsınlar…!

Aşağıdakilerde insan ya, kendilerini yüksekte görmektedirler.

Ey yüksektekiler, aşağıya bakın, aşağıdakiler?

Yüksektekiler aşağıdakiler kadar emin misiniz?

Düşmek acıdır, ancak aşağıdakiler sizi

bilmezler.

O zaman sizi kim bilecek?

Yüksektekiler, birazda dünyalıkları olan kişiler.

Arayanı, soranın derdini anlatanı olmayan kişiler.

Var mıdır, yok mudur, yüksektekiler?

Yüksektekiler, sönmüş yağlı kandiller.

Işığı olmayan, seveni yok olmuş kimseler.

Ey aşağıdakiler!

Hamallar, yükseklerden tez düşecek kimseler.

Yüksektekiler aşağıdakileri fark etmenize gerek kalmadı.

Kader in bir kanunu bu,

Yüksekte olanlar bir gün, mecbur aşağıya düşecekler.

KUL

Seneler geçti,

Çok ilimler gördüm.

Biraz okudum. Biraz baktım.

Biraz da işittim.

Felsefesini de yaptım.

Buldum…buldum…..

Gördüm. Gördüm de dedim.

Çok zaman hakikatteyim desem de,

Hep taklitte gezdim.

Öyle ya bazen tanrıyım demişim.

Zaten düpedüz yalan.

Kul oldum desem de;

Onu da beceremedim.

Ey Efendim,

Ben niye kulluğu bilemedim.

Kulluk ikilik dediler.

Hayır.

Kul olmak ikilik değildir.

Kimi kiminle kıyaslıyorsun.

Her şey O,

Her şey O'nundur.

Ah….

Efendim

Sen olmasaydın, Sen olmasaydın……

Sen kul olduğuna hemen

İman ederken

Bunu öğrenmek için

Bizler neden seneler kaybettik

İsmail,

Kul ol da,

Artık her şey bitsin.

KURBAN

Efendim!

Yemin olsun!

Rabbin, Seni ancak yakîn kıldı

Âlemlerde benzerin,

Vasfına ulaşmış yok

Zâtın da bilinmezdi belki

Misafir olmasaydın dünyamızda

***

Ravza'ndan her Sabâ rüzgârı esince

Hasretliğimiz artar,

Gözlerimiz ağlar,

İştiyakımız var

Kavuşmak hayranıyızdır, amma

Acizleriz,

Yollarında kalmışız.

***

Yönler, rüyalar

Kayboldu sarhoşluktan.

Kâbe'miz niçin

"Gel" demiyor,

Ağlayanlara?

…….

Perdeler kalktı,

"Ağlama!"

Kâbe Ravza'yı tavaf ediyor,

Düşsene yetiş o kapıya

***

Şefaatçim!

Kurtarıcım !

Efendim!

Kurban olmak şereftir, evladına

"ÖLÜM"Ü ÖLDÜRMEK

-Niye geldin

-Tekrar gideceksin.

-Tekrar ne demek?

-Her şey

-Hayal-i hal mi?.

…

-Ne?

-Ölmeden önce öl

-Bu intihar değil mi?

-Kutsal ölüm

-Dediniz

-Dediler.

-Ölmeyenler var mı?

-Döndük diyenler var mı?

-Hani…karıştı gittiler.

…

-Hayır?

-Ölüm gerçek

-Neden?

-Ölmeli mi?

-Hayata dönüşte ölüm de ölmeli?

-Ama kimin elinde?

-Kimin elinde ?

…..

-Kaderin durmadan

-Dönen çemberi

-Çemberini kıran var mı?

-Yok,

-Var.

……

-Ya öleceksin,

-Ya da ölümü öldüreceksin!

SUSUZLUK

“Suyun içindeyiz, fakat içecek suyumuz yok.”

-İçsene…suyun deniz gibi;

“Susuzluğumu artırıyor.”

-Ne?

-Suyum deniz, deniz gibi, fakat hakikati var,

-Ya…

“Deniz suyunu, içme suyu gibi görürsen, tabi ki susuzluğunu da artırır, seni de boğar.”

“BEN” “SEN” “O”

Geldiğim gittiğim yer

Ayrılmak ve yalnızlık..

Bir yanıp, bir sönüyor,

Aydınlandığım ışık

**

Korkularım var,

alacak kimsesi yok.

Uzun ince yol

köprüsü geniş… geçilecek..

Takat kalmadı deme

Vaz geçilmesi de yok.

**

Beni benden şaşkın kılan

“Ben” “sen” “o”

Demek değil mi?

Dayandığım şeyler…

Hepsi bir var, bir de yok.

**

Allah’m!

Seni severim.

Efendimi

daha fazla.

**

Efendim

Gerçekten

Seni, Sen olarak bildi.

Ben de O'nunla

**

Ey sevgili!

Yolumu aydınlatansın

Bir O var, bir de Sen

O'na bağışlarsın

Beni

AT'IN İP'İN SAHİBİ

At çayırda

bağlanmıştı bir kazığa,

Otlanıp duruyordu.

Her taraf yemyeşil,

akan suyun sesi

Zevkine zevk katıyordu.

Ne güzel diyordu.

Gezdikçe geziyor

Hazzını ölçemiyordu.

Sahibi

bağlamıştı bir kazığa

ipini epeyce uzun bırakmıştı.

**

Uzun ip

Kendine göre çok uzundu.

Çayırın her yerine varıyordu.

Koşan at, uçan at,

Kişneyen at,

Bir kararda duramayan at.

"Sıktı artık",

Deyip koşmaya başladı.

Koşmak koşmak

Uzaklara, ta uzaklara

Ulaşmak istiyordu.

Gözünün ulaştığı ufka

**

Bir hürriyet aşkıyla

At koştu,

Dikildi,

şaha kalktı.

Bir acı onu durdurmuştu.

Canı yanıyordu.

Meğer unuttuğu bir şey vardı

Kazıklı ipi

kana bulamıştı boynunu

Unutmuştu.

İpi hala

Boynunda duruyordu.

"Niye unuttum ki ipi"

Dedi.

"Çayıra bağlayan

Uzun bırakınca ipimi

Hürriyet verdi sanmışım"

**

Ey at,

Özgür mü sandın

Senin ve ipin

sahibi bir olunca

Koşma özgürlüğü

İpin kadar kaldı.

KABULLENEMİYORUM

“İçime”

Neylesem kâr etmedi,

Diyorum, neden ısrar eder ki,

Görmeseydim, kendinde kendini,

canım git diyeceğim.

Çeviremiyorum

Önü - sonu ne olan yoldan.

Gitme, olmuyor,

etme hiç oluyor.

Neden, anlayamıyorum.

Kahrederek kırdığı billur kalbini

tekrar tekrar yapmak istiyorum.

Canım yanıyor.

Bu sevdandan vaz geç,

seni sen olarak istemiyorlar,

o olsun diyorum.

yazıyorum, o yazmış gibi,

İçim

sırtını dönse de, donuyorum.

-acaba

bir daha

dönüyorum.
Hani gururlu desem,
bencil hiç değil,
hiçliğin ötesinde diyorum.
Ey kader, eğer darbe vuracaksan,
Vurma.
Onun için kalbimden hastayım.
Kendine acımayan acıma
bilir mi diyemiyorum,
neden
Cevabın olmadığı bir soru mu?
cevabı da olması gerek diyorum.
İçim
illa demek için inkar etmene gerek yok,
ben çok "la"sız "illa"lar biliyorum.
Duyarmısın her gün ölüyorum,
zalimde değilsin,
Ağlıyorum, sızlıyorum.
Sırtını her şeye dönmüş kalbin
bakarken bana gitmeye çalışıyorsun.
Gitme, kabullenemiyorum.
Baksana hala boş,
burası dolmayacak diyorum.

Zorluyorsun, kalbini bir daha atmasını istemez gibi,

Yapma

Ey cananım

ben seninle gelirim, gittiğin yerlere,

Kaybolsun dediğin suya bastığın izlerinle

Umutsuz bekleyişimle

Yine de kabullenemiyorum

HERKES KENDİ DOĞRUSUNDA

Nereden çıktı bu dünya işleri…

Ortada bir sorun var. Onun çözülmesi gerekiyor. Doğru söylüyorsun, fakat karşındakini bir türlü ikna edemiyorsun/olmuyor. Ne yapılsa, ne söylenilse hep boşuna gidiyor. Birde öteki düşman olup, seni/beni/onu yıkmak için elinden geleni yapıyor.

Desen ki, hakikatimle o kadar doğruyum/z, fakat o da yanlışında, o kadar hatalı, yinede ısrar edip beni/seni yıkmaya çalışıyor.

Karşıdaki hiçbir şekilde ikna olmuyor.

Ne yapsan boş.

İşte o zaman başka bir sorun başlıyor.

Yenmek/ yenilmek yok birde düşman olunuyor.

Düşman olmak bir yerde kalır mı bu sefer iş ileriye varıyor. Zarar verme unsuru ortaya çıkıyor.

Taraflar hep diyor ki sen/siz iyi ol, ben/biz de iyi oluruz. Yoksa..

diyorsun ki ben/biz haklıyım ve doğruyum, onun iyi olması gerek değil mi?

Olmuyor.

Mücadele başlıyor.

Taraflar arasında kim iyidir belli olmuyor. Doğru olanda artık kötü oluyor.

Mücadele içten içe kızışıyor.

Başta haklı olanda haksız duruma düşüyor.

Unutmayalım ki bu tür mücadelelerde iyi olan hep kaybediyor. Evet hep iyi olan kaybediyor.

Allah Teâlâ doğrunun yanındadır. Doğruyu ayağa kaldırır, deniliyor.

Bir şartla olsa gerek..

Cesur olursan ve karşındakinin mücadelesine sende mücadele etme yeteneğini kazanırsan.

"Pasif direnişle" bile olsa mücadele, mücadeledir, zamanla yılmadan yıkılmadan çalışarak.

İşte mücadelen var ama, Allah Teâlâ'nın emri ile muradının birleştiği noktayı bulunca zafere ulaşıyor.

O da biraz zor…

Başarısız kalmak ve yenilmek kimsenin arzusu değilse de, kader değişse de takdir değişmiyor.

Heyhat…Dünyada seven sevilene kavuşmuyor, doğru hep kaybediyor. Var olan yok oluyor, yok olan var oluyor. Hep bir umut, tek bir umut kalıyor. O da zamanla yıkılıp gidiyor.

Bu kubbede bir hoş sadâ değil, ölüm mü baki kalıyor?

Ölüm dünya hayatını düzenleyen ölüm.

Bir zalim bir mülke malik oluyor, ancak mülkü hayatıyla kaim. Sonra gerçeklerin açıldığı ölüm

gelip hepsini birden değiştiriyor. Zülüm/devrân bitiyor, başka devir başlıyor. Bunun tersi de oluyor. Refah ve huzurlu bir hayat sürülürken, "ölüm bizi ayırana kadar" ile her şey bitiyor.

Bu hikaye ne zaman başlıyor.

İki insanın karşındakine kendini anlatamadığında..

Kısır döngü, dönüp duruyor.

İşte dünya hayatı dedikleri bu, karşındakine kendini anlatmamak.

Allah Teâlâ bile kuluna kendini anlatamayınca biz birbirimize kendimizi ne kadar zor anlatırız, bir düşünün.

Hulasa, her güzellikten daha güzel olan "yok olmak/ölüm" belki dünyanın en değerli hazinesi. İnsan belki de bu hazineye sahip olduğu için biraz fazladan isyan mı ediyor?.

Kutsal olan hayatlarımız "kutsal ölümlerimizle" daha doğrusu "ölmeden önce ölün" denilen "kutsal intiharımızla" süslenmeli gibi geliyor.

Herkes doğrusunda ısrar ediyor, bizde...

Doğru artık kimin tarafında belli olmuyor.

YAŞAYAN KİM?

Bana ağla diyorlar,

Hep ağlıyorum

Nasıl ağlamayabilirim ki,

Bana gül diyorlar,

Gülmeyi bilemedim ki,

Sabret diyorlar,

Ben sabredenlerdenim

Niçin sabredeyim ki

**

Ne diyorlar?

bir şeyler mi söyleniyor

Duymadım ki,

Ne

dedin

dedi

Her şey nihayetinde

Nihayet başta değil mi ki

**

Ağlamak ve gülmek yaşayana

Hiç yaşadın mı?

Evveli yok, sonu yok,

Bu işi

Bizde anlasaydık

düz cümle yazamadın ki

TOZ'UM

Bir taş vardı.

Ağırsın,

kamil olman gerekir

gibi sözler duymuştu.

Ezil, büzül, dövül,

dediler.

Taş laftan anlamaz değildi ya,

"Taş taş olmuş yere yatmış,

onun kaderinde basılmak var.

Ama sen, sen ol, yolda bir taş gördüğün zaman,

sakın onu ayağınla itme!

Elinle bir kenara bırak"

Demişti, Efendi.

Taş duyar mı?

Duydu taş,

Özünü parça parça etti.

ateş, su ve hava..

hepsi

kalamamıştı cüssesi.

Oldu..

Taş yok, toza kaldı.

Tozum….

Toza özgürsün diyorlar.

Tozum, özgürüm.

Her yer mekanmış ona

Uçar yükseklere,

Uçmağa vardı,

Ateşin olmadığı yerlere,

Bir şey unutulmuştu.

Su.

Saçma ey göz eşkden gönlümdeki odlara su

Kim bu denli dutuşan odlara kılmaz çare su,

Su,

indirdi zirveden tozu,

Toz, yine yerlerde…

sürünüyordu.

Ey toz !

yüksekler, neyine,

taştı aslın

ateş, hava ve su ile

taş oldun

düştün yine

Tozum…tozum..tozum

Ah..

Çektiğim dertler, uçtuğum demler

hepsi boş muydu?.

Aslın altın olsa

Uçmak, makam…

ulaşılmaz yerler

Değildi, değil tozum.

Bil ki;

Kaderin, Ey toz !

Süpürülen, sürülen olmak

Değil mi?

YÜCE ARKADAŞIM

Hayatımız doğrusu ve yanlışı zenginleşirken bir arkadaşlığımız ve bir sevdamız hep kalbimizde mevcut bulunur. Onu seçmekte ne kadar şanslı oluruz bilemeyiz. Fakat seçtiğimiz arkadaşımızın vefalı oluşu karşısında hep mahcup olacağımız kesindir. O bizi hep mahcup eder. Ona karşı yaptığımız bütün isyanlar, hatalarımız, tarafından affedilir. Şaşırıp kaldığımız bu arkadaşımızın bize karşı ihtiyacı olmasa da herşeyimizle ona bağlı oluşumuzdur. Bizimde diyecek bir sözümüz şikayetimiz olamaz.

Hayat kaynağımız, vefâkar dostumuz, bizi bizden fazla bilen, seven, sevgilimiz. Sonsuz duygularla minnet duyup hiçbir şey yapamadığımız, karşılığını ödeyemediğimiz, ihsan sahibi, ne yapmalı ne etmeli dediğimiz hallerde, hep sözümüzden caydığımız; Yüce arkadaşımız

Kahrolmak denilen şey, bu mudur?

Cehennem gülistan olur, denilen, bu mudur?

Cenneti değersiz kılan ilişki, bu mudur?

Yücelerden bakışıyla zâtını bizim için yerlere indiren, aşkını bizim için her demde aşikâr eden; Yüce arkadaş!

Ben mahcubum ve pişmanım.

Bir taş kadar seni bilemedim için.

Bir taş kadar sabredemediğim için.

Keşke, denilmez denir, fakat seni bilmek şerefine ermiş olmanın, değeri yanında, varlık olmaktan utanarak, huzurunda affımı niyaz ediyorum. Seni sevenlerin çok, bilenlerin çok, kulların ise sayısızdır.

Ben olmasaydım diyecek kadar çok pişmanım.

Hesap verilecek denilen divanların karşısında, bir değerim olmadığı halde beni hesaba çekerek, bana değer vermene dahi üzülüyorum. Değersiz olan bir şeyin hesabı olur mu ki?

-Yok olsun gitsin. Adı anılmasın.

Yüce arkadaşım,

Varlığımı yok edeceğim diye bir kudretim yok. Var olduğumun ezikliği ile Senden Sana sığınıyor, Seni dilemekten dahi mahcup oluyorum. Beni benden al, bensiz bırak. Elimde olmadan geldiğim bu dünyadan, yine elimde olmadan giderken, kulluğumu değerli bir şey olarak görmüyorum. Sırf Senin sözünü yerlere düşürmemek için acziyetimin ifadesi olarak emrini yapmaya çok çalıştım. Başaramadım.

Eğer ki bir zaman hesap soracak olursan, huzuruna çağırma, bana da bakma. Hiçbir hak davam ve alacağım yoktur. Bir alacaklı olarak istediğini yapma azametine, Sen sahipsin. Ben Senin istediğin gibi bir arkadaşın olamadım.

Seni sevmek benim dinim imanımdı. Hakkını yerine getiremeyenin hakkı canı kurban kılmaktır.

Yüce Arkadaşım.

BEN NEDEN AĞLAMAYAYIM?

Üzüleni kalmayan,

derdini anlatamayanın,

sevdiğine kavuşamayan,

dağlarına kar yağanın,

bu son dediği halde

tekrarından kaçamayanın

…………..

ağlayanı yoksa

neden ben ağlamayayım?

Ağlamak, gülmek bir değil

-Olsun

ben neden ağlamayayım?

Üstüme kar,

yağmur da yağsa

kış geldi üzülmedim,

yaz oldu, sevinmedim,

Ağlayan taş

kadar

neden ben ağlamayayım?

Başında sonunda,

Hayat

ağlamaktır

neden ben ağlamayayım?

İlk yaşımı

dökmedim mi cennette

Cennette ağlayan ben

neden dünyada ağlamayayım?

KULELİ OLMAK

İnsanız, tamam deriz. Kendimizi yetiştirdiğimizi sanırız. Öyleki bir ilah olmadığımız kalmıştır. Onunda renkli elbiseleri vardır. Bazen giyer samurlaşırız. Sonra hayran hayran çıkılması zor kulemizde aşağılara bakarız. Fakat rahat durur muyuz, heyecanlarımız isteklerimiz vardır. İnmek için bir vesile ararız.

Firavunlaştığımız kulemizden bir gün inince…

Bizi serhoş etmiş kule. her şeye değişik baktırmaktaymış. İnince güzelliklerimiz ve gerçeklerimiz birer birer soyulmaya başladı.

Ne oldu?

Doğrularımız vardı. hepsini kaybetmiş gibi. O kulede iken çok rahat ve mutlu değil mi idim? Neden indim ki?

Huzursuz edici durum.

Kule tanrıya yakın olan bir yerdi. Tanrı gibi yaşamaktı. Hava atması bile yetiyordu.

Yer, hayvan.

Kulede konuşmalar kalbi olurdu.

Yerde akıl, ancak bir bağ gibi.

Yer, kalbin kovulduğu .

Hayvanlıktan çıktığımız akıl. Yerde kalbin bir değeri yoktur.

Varsa yoksa akıl. Akılsızın tanrı katında bile

değeri yoktur.

Kulede ve yerde olmak bambaşka.

Sırlar var diyorlar ya, kovulduğun zaman anlarsın. Yerde iken kuleyi, kulede iken yeri der gibi. İste istediğini kuleden ve yerden.

Yere bir indirdiler mi seni bırakmazlar. Daha önce kuleyi bulan olduğundan bahsetmek istemezler. Korkma kuleden gelen biri isen, her ne şekilde olursa olsun kovulacağını bir yerde bulunuyorsun. Ancak kurtuluş bulmak çok kolay değil.

Bütün mesele yerde.

İnsansın konuşursun. Kulelisin ya kovulacaksın. Kibar veya canın yanarak.

Kibar kovuluş, kendi aşağılık yönünüzü hatırlatırlar o şekilde kovarlar. Anlayınca zaten kendini kovarsın. Can yakanı ise gerçekten itici ve zor olanıdır. Öldürürler. Melekli meleksiz. Fark eden bir şey yok, her şekilde kovulursun. Çünkü kulelisin.

Doğrular başımızı ağrıtan doğrular.

Hangi doğru deme, seni eğri gösteren doğrular. Bir şey seni kovduruyorsa bir doğruluğun var demektir. Ancak ben hep kovuluyorum. Eğrilik bendeymiş gibi, yoksa doğrular ötekilerde mi? Konuşuyorsan seni eğri gören biri muhakkak olacaktır. Susarsan da kimse yine anlamayacaklardır.

Durmazsın tercihin yine konuşmak olur.

Neden deme? Allah Teâlâ dahi durmamış konuşmuş. Birçok şeyle teçhiz ettiği akıl verdiği insana güvenemediği değil mi ki, önce saptıranı sonra doğrulatanları göndermiştir. Demek ki sapıtırkende doğrulma yolunda olacağız.

Hayatın herşeyinde ortağız. Aşık oluruz, düşman oluruz…. bir şeyi paylaşırız.

Konuşmak

Filozof köy kahvesinde konuşursa ne olur? -Filozof dediğimiz bir misal, daha doğrusu bir fazla bilen kuleli-

Konuşur, dayak yer.

Peki konuşmasın mı?

Filozof köy kahvesinde konuşacak ve dayağını da yiyecek. Kuleli. Her zaman dayak yiyen filozof çeker gider. Kaderidir. Fakat sözünü kahvede bırakmıştır.

Söz tırmalar köylü kafasını. Ne söyledi, neden söyledi…Neydi ki bu, neden dövdük ?

Köylü; Filozofu kovduk, tamam da kafamızı karıştıran bu mereti neden kovamıyoruz?

Sorun ve çözüm burada başlıyor. Atamazlar, kovamazlar. Çünkü o söz kulak rahmine düştü, mayalanacak, ta ki çocuk verene kadar. İşin kötü tarafı o zaman, köylü aranacak duracak, filozofu da bulamayacaktır.

Filozofun derdi de bir başka.

Kuleden indi. Yerde ise kovuldu.

İnsanı bırakmayan kovulmalar. Birde kendi elinle olanlar. Rahatını kaçırdılar, dönüşünde kalmamış.

Fazla bildin az bildin ne oldu?

Hepsi geçti gitti.

İnsanız. Ölümlüyüz. Bunu bilmenin büyük nimet oluşunu hissettiğimiz zamanlarımız olur. Çok şükür öleceğiz.

Güzelde arkaplanında tekrar bir ölümsüzlük suru var diyorlar, işte bu kötü…

Sonsuzluk

Sözü buraya getiren kuleden inişimizdi. Bence kuleden inmek iyi olmuyor. Yalnız kaldığınız kulede hapsolmuş olsanız da, yerdeki özgürlüğün sonu hep kovulmakla bitiyor.

MIKNATIS &ÇELİK İLE GÜVEN

Çelik, mıknatısa güvenmeseydi cazibeye kapılır mıydı? Allah Teâlâ "demiri biz yeryüzüne indirdik" buyurduğunda da, bu güven vardı ki, dünya onu sinesine kabul etti. Dünyanın pusulası olan mıknatıs, çeliğine olan güveni ile gemisini dalgalı denizlerde yürüttü. Rabb kulunu sevdiğinden, kendine yakîn etti

Var ettiğini yalnız ile bırakmayan Rabbim çok merhametlidir.

KÜSTÜRMEK İÇİN ÇOK UĞRAŞTIN

Seven kim, sevilen kim?

Her istediğin sende,

Sende sendesin,

Dedin, dedin de…

çok naz ettin,

Büyüklük küçüklük nerde kaldı,

geçen eyyamı bir çırpıda silelim.

Neydi o nâmeler, verilen vaatler.

Gidiyorum, desem ne olur?

Duyar mısın?

    ....kim duyar seni?

ağlayana bu kadar acıyorsan

......gülüp dursam duyar mı beni?

Böyle olmamalıydı.

Fakat oldu

Büyüksün.

Elimi kolumu bağlayıp kuyulara attın.

Merdivensizim.

Çıkaranım olur mu?

Dedim.

bekledim.

Sende dahi gelmedin.

Vefasızlıkta bir tanesin.

Hani derdin kapım açık

Açık kapını hiç görmedim

Bitmem içinmiydi bütün bunlar

neden uğraştırdın?

Dön…

demeni beklemem

Giderim.

Olsun…

Büyüksünde

Küstürmek için bence çok uğraştın

İSMAİL'İN KADERİ EZELİ

Hâcer'i köle eden kudret,

İsmail'iyle taşlık yurda attı.

Onları savunamadı Halim baba

Yalnızlıkları ve bir tanrı kaldı,

İsmail.

Kervan geçmez yerler senin,

Taşlar senin.

Kadın dileği tanrı isteği.

"İstemiyorum"

İsmail ve annesi

Tanrıya kalsın

Aç ve susuz,

"Bizi kime bırakıyorsun"

Kızarır güneş üzüntüden, dağlar için için yanarken

Kölelik ve bebek vermenin bedeli

Sâre'nin fazlası Hacerin eksiği

Bu muydu?

Biryanda oğul, biryanda ölüm ve ben

-Ey Adalet nerdesin?

Issız çölde kimden istenir?

-Faran dağları

âhımı duy, cihanı kaplasın sesim.

Zem-zem eden suyla

Kalbim yumuşasa da

yıkılan ve ezilene.

Bu ıssız vadi mi yurt kaldı.

İsmail!

Hakkını Rabbin verecek

-Yalnız mısın?

Bu yurtta Tanrı senin için kaldı.

Yalnızlığın ve kurbanlığın bedelini

kendi adına kullara tavaf yazdı

İsmail!

Hiç kaderin değişmese de

Sizinle anılacak

Kurbanlık ve bir mazlum

"Yıllar geçti"

Kaderinizi Fatıma hüzün,

Hacer'de Mariye olarak aldı.

Ey Tanrım, sevdiklerine elem sünnet mi?

Hakkındır.

Affeder misin bizi?

kalbimizden çıkan sızılar isyan olursa

Boynu eğri, gönlü kırık İsmail'in

Var mı başka sığınağı

Cehenneme dönmüş hayatı

VEFÂ HAKKI

Mutluysa, paylaş.

Yandıysa..

Vefa Hakkın olsun.

Nazar-ı, kaderi mi?

Bellili mi?.

Vârı, kaybolsun.

Onları neydi?

dersen

Var mıydı?

Varmışlar, yokmuşlar

Tükenmişi de

sırıta sırıta benlik yumağımız,

sevgisi kısa

Yanışı kibrit kadar..

Kurtu dağda kalsın

uluması

Yağmurlansın.

…

Suyunu versene ey kuyu!

…..

Yusuf'umu kaybettim.

Yusuf'suz kuyu

Dolsa içi, içseler suyu

Gamda değil, kurusun

Herşey Hakk'ın

Vefa hakkı mı?

Hakkın olsun.

YARDA KALAN KATRE

Derya aşkıyla yanan ırmak katreleriyle yola düşmüş, heyecanla kavuşacakları deryayı hayal ediyorlardı. Atalarından duydukları vardı, deryaya gark olmak. Bunu kendilerine derd edinmişlerdi. İçlerinde biri ise hep şunu derdi.

"Siz deryanın derdindesiniz, acaba hangimiz yar başında kalacak kadar şanslıdır."

"Nasıl"

"Büyüklerimiz bize deryayı söylediler" dedi. Yar başını anlayanda çok çıkmadı. Bilmiyorlardı ki anlasınlar. Yine de hepsi heyecan içinde bir an önce deryaya kavuşalım hırsıyla akıp gidiyorlardı.

Yaşlanmış bir katre vardı. Kadehe dökülse, tadıyla tükürülecek kadar acımış, itilmişti. Birde yetmezmiş gibi hakaretlere uğramış bulanık ve ağırlaşmıştı.

Berrak katreleri, güneş görse yanına çağıracak kadar çekici, canlı görse içmek için avuçlanacak kadar tatlıydı.

Irmak kaynaktan deryaya doğru akıyordu. Kendi halinde son deme doğru giderken arkalara düşecek kadar yorulmuş aşağılanmış haliyle katre umutla takip etmeye çalışıyordu. Olması gereken dönüşüm mevsimi geldi. Havalar soğudu. Katrelerde yarı yolda kalırız, deryaya varamayız, diye bir heyecan başladı.. Irmak son geçiti olan yara geldi. Oradan kendini deryaya bıraktı. Bir çoşku bir heyecan. Irmak son katresini bırakmayacak kadar

çağlayan olmuştu. Yardan dökülen katreler sarhoş gibi deryaya düşerken, buz gibi soğuk hava, zayıf itilmiş ve kakılmış katreyi yar ucunda durdurdu. Hani derler ya bir şans olsa, anda düşecek. Olmadı. Düşmeden yar ucunda yapışıp kaldı.

Arkadaşlarını kaybetmiş, bir kış boyu, yalnız kalakalmıştı. Kaldı da, günler gördü, geceler gördü, ay gördü, güneşi gördü. Neler görmedi ki, ayazı eksik değildi.

hayat canlandıran ilkbahar yine geldi.

Kaynaktan bir gürültü koptu. Irmakta hayat yeniden başlamıştı. Doğan katreler hızla geldiler, yar ucundaki katreyi deryaya kavuşturdular. Kaybettiklerini düşünen arkadaşları onu görünce:

"Neredeydin?" diye sordular.

"Sormayın" dedi, tam sizinle deryaya düşecekken yar ucunda kaldım. Çok şeyler gördüm canım yandı. Ama, anlatacak hikayelerim var."

Arkadaşları sordukça, o anlatıyordu. Beğenmedikleri arakalarına bıraktıkları katrenin söylediği birçok şeyin hayalini bile edemiyorlardı. Her şey iyiydi ama duyduklarını yaşamak için dönüş gerekiyordu. Bunun da ancak güneşte yanmakla olduğunu anlamışlarlardı. Birde yanmanın adını aşk koymuşlardı.

Yanacaksın uçacaksın. Birçokları katreden duyduklarını yaşamak için denemeye karar verdiler. Birçok katre yandı ve uçtu. Dağlara düştüler. Irmağa kavuşmak için kaynağa ulaştılar.

Ancak yol uzundu. Yine birçoğu yine bu anlatıları unutmuştu. Duymamış gibi…..

KAFİR ARKADAŞIM

“Seni çok özledim”

Yıllarımızı verdiğimiz, ayrılamadan hayatı paylaştığımız, sevgili arkadaşımla çok güzel günlerimiz oldu. Severdik ayrılmayacak bir sevgiyle. Her şeyimiz birdi. Onunla bir şey haricinde her konuda anlaşırdık. Benim hep bir “ne olur” larım olur, o da “tamam” dediği hiçbir zaman yapmadıkları. Olsun, bu devam eden arkadaşlığımızdan o da bende memnunduk. Ancak olmuyordu. Çünkü zaman akıyor, geçen günlerimizin hesabını tutacak kadar hassaslığımızı kaybediyorduk. Çocukluğumuz, gençliğimiz, olgunluğumuz hep geçivermişti. Şimdi ise ihtiyarladık. Hayattan zevk alacak çok hazzımızda kalmamıştı.

Hakikatte o arkadaşım olmasa ben, çok şeyi yapamazdım. Bana bu dünya sıkıntılarına karşı katlanma kuvveti veren, beni ayakta tutan onun gücüydü.

Neyse çok sevdiğim, seviştiğim arkadaşımın kusuru inançsızlığıydı. Ama diğer bütün huyları hep ben. Benim sevdiğim şeyleri sever, benimle ağlar, gülerdi. Onca benzerliğimiz olduğu halde o bu inadından vazgeçmek istemezdi. Sürekli o konu açılınca sırtını döner,

“tamam üzülme beni öldür, mesele kapansın” derdi.

“Ben, bunu sana nasıl yapabilirim, bu olamaz,

benim canımsın, aşkımsın buna razı olamam" derdim.

O ise "o zaman neden ısrar ediyorsun?""Bak ben senin yüzünden bende üzülüyorum" "Seninle olan sevgimiz aşkına, her şeye razıyım, beni öldür. Çünkü ben seni, beni sevdiğinden çok seviyorum" derdi. Bende

"öyle olmasın, böyle olmasın", derdim.

Anlaşamadığımız nokta buydu.

Her şeyin bir sonu yok mu, sevgilim, kafir arkadaşım, bir demde yine kederlenmiş ve kutsal intiharını yapmıştı. Üzülme diye bana hasretlerini ifade eden kısacık mektubunu bırakmıştı.

"Sevgili arkadaşım, aramızda olan bu sevgi gerçektir. Sen ve ben diye ayrı olmaktan öteye, biriz. Aramızdaki ilişki ve Tanrı ile olan bağda dahi eşitiz. Fakat ben seni kendimden çok sevmeye mecbur olduğumu gördüm. Seni bırakmak çok istedim başaramadım. Olamazdı zaten. Çözüm, benim ölmemi gerektiriyordu. Ölmemi kabul etmeyeceğini biliyordum. Bilirsin ki ölüme razı olacak kadar sana her zaman hak verdim. Doğru olan şey senin dediklerindir. Şimdi ben dönmemek üzere ayrılıyorum. Bunu ikimiz için yapmalıyım."

Kafir arkadaşım öldü. Benim için öldü. Yıllarca dil döktüğüm her türlü nasihat ettiğim, rahat vermediğim arkadaşım benim için öldü. Kendini feda etti. Benim başaramadığımı, o ölerek başardı. Gururlara kapılmış, övünçleri oyalanan ben, yapayalnız, zevkini yitirmiş donuk haldeydim..

“Neden bu şekilde olsun ki”, “ölmesine gerek yoktu” diye söylenip durdum. “Bunu beraber çözemez miydik? Beraber bir hal çaresini bulamaz mıydık?.”

Biliyordum, olmamıştı ve belki de bir türlü olmayacak bir istekti bu.

Şimdi ben yalnız kaldım, umudum olsa, yaşasam neye yarar. Aslında gitmesi gerekli olan ben değil miydim? Diye düşüncelere daldım.

Uyumuşum.

Rüyam da arkadaşım yanıma geldi, gülüyordu.

“Sevgilim üzülme ben doğru olanı yaptım.”

“Kutsal intiharımı yapmasaydım, biz yine ölecek değil miyiz?”

“Bunu senin başarman, zaten mümkün değil, bu benimle ilgili olacak bir husus, sen benimle olan arkadaşlığında gerçekten çok iyiydin. Her zaman doğru olanı istedin. Sadece razı olmadığın bana olan aşkından ve benim senden ayrı kalmam. Onu da sen yapamazdın. Ancak ben yapabilirdim. İyi ki yapmışım, şimdi her şey yoluna girdi.” Dedi uzaklaştı.

Uyandım. Derin uykudan uyanan bir ilkbahar çağlayanı gibi. Uyandım, dünya dedikleri yer daha öncede böyle miydi, der gibi.

Uyandım.

Uyandımda, hayat diye bulduğum ortam, çok zevksiz ve acayipti. Her şey değişmiş ve manasızdı. Yani, bunun için miydi her şey, dedirttirecek kadar

zevksizdi. Duyardım birçok hikayeler, fakat denildiği kadar da değilmiş.

Çok üzüldüm; bir üzülmeyle ki, yıllarımı aldı. Hasret bir taraftan, zevksizlik bir taraftan, zannedersin bir hapis hayatı. Destanlar yazılan bu dünya hayatında, ölüm özlediğim en büyük mutluluk ve kurtuluş umudum mu olacaktı?

Neticede gerçek hayat, ölüm denilen ayrılıkla benim içinde tecelli edecek. Hep düşüncem, son nefesimi verip, kafir de olsa arkadaşımı bir daha görmek için gitmek istiyorum.

Benim içinde öldü derler. Oradan ötesini ben yazamayacağıma göre birileri yazar diye düşünüyorum.

TUZ BASANIM

Dervişin biri pirine geldi. Ağladı. An geldi, dem gitti. Himmet var bilirdi, hepsi silindi. Yıllarca emeği hevâ, keder oldu.

“Ne oldu?” Dediler.

“Söyledikleri doğru değil mi, yoksa ben yanlış mı bilirdim. Hani” dedi.

Pir, boyun eğmiş, gözlerinden kan akıtır gibi tuz ekilmiş gibi kanlanmış şekilde mahmur mahmur baktı. Sukût. Heyecan vermeyen sukût kaskatı kesti beden duvarlarını.

Derviş ağlamaya başladı. Kime ne ki;

Diğer kardeşler geldi, bî-haber oturdular. Pir daldığı deryadan çıkan dalgıç gibi kalbe düşen inci kelamını nakşetti.

> **Herkesin bir derdi var; Her derdin bir acısı…**
> **Acılar katlanılmaz değil ama, birde tuz basanı var….**
> **Her aşkın bir hasreti var; Her hasretin bir çilesi…**
> **Çile çekilmez değil ama bir de çektireni var.**
> **Her aşığın bir sözü var; Her sözün bir söyleteni…**
> **Söyleyecek çok şey var ama bir de susturanı..!!!**

Hz. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî (Kuddise sırruhu's-sâmî)

Gardaşlarım; **"Tuz"** a Arapçada **"milh"** derler. Melâhat de tuzluluktur. Yemeğe tuz çeşni verdiği cihetle "**Melâhat" "güzellik ve alımlı"** mânalarına gelir. Melâhat gerçekte "**tuzluluk**" anlamına gelse de, "güzellik, şirinlik" diye anlarız. Azerbaycanlı gardaşlarımız "**tuzlu kişi**" diye **"güzel ve melih adam"** yerine kullanırlar.

Kainâtın sultanı Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem Efendimiz hakkında İmam-ı Kurtubi hazretleri şöyle bildirmiştir:

"**Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem efendimizin güzelliği büsbütün görünmemiştir. Eğer hakiki güzelliği görünseydi, Eshab-ı kiram O'na bakmaya takat getiremezdi. Şayet hakiki güzelliğini gösterseydi, hiç kimse bakmaya dayanamazdı.**"

Eshab-ı kiram, Peygamber efendimize;

"**Ya Rasûlu'llâh! Siz mi güzelsiniz, Yusuf aleyhisselam mı daha güzeldir?**" diye sordular.

Efendimiz cevap olarak;

> **"Kardeşim Yusuf benden sabih (güzel), ben ondan "melihim" (tatlıyım/sevimliyim). Onun görünen güzelliği, benim görünen güzelliğimden çoktur"**

buyurdular.

…

Dervişler dinledi, ağlayanda sustu.

Sustular, ortalıkta bir hal kaldı. Sesler yutuldu. Soluklar durdu.

Sonra Pir ciğerden gelen sesiyle buyurdu ki:

Allah kimi dertle hasta etmek dilerse ona ağlayış kapısını kapatır.

Kimi de beladan kurtarmak dilerse, gönlüne sızlanma ve ağlayış verir.

Bırakacağın eli hiç tutmayacaktın, Tuttuğun eli hiç bırakma.

Sahte sevgilere gül olmaktansa, gerçek sevgilere diken ol !!

Kimden kaçıyorsun, kendinden mi?

Ne olmayacak şey! Kimden kaçıp kurtarıyoruz, Hakk'tan mı?

Ne boş zahmet.

Eğer, şehvetin ve nefsin hevesine kapılır gidersen,

Haber vereyim ki, eli boş, nasipsiz gideceksin..!

Daha ne kadar ihtiyaçlar içinde çırpınan canı düşüneceksin?

Ne vakte kadar sıkıntılarla, kavgalarla dolu dünya için tasalanıp duracaksın?

Dünyanın senden alabileceği ancak bu bedendir; sen böceklere yem olacak bu et yığınını bir çöplük say da, bu kadar düşüncelere dalma…

Üzülme!

Görebiliyorsan, dokunabiliyorsan, nefes alabiliyorsan, ne mutlu sana!

Elinde olmayanları söyleme bana.

Elinde olanlardan bahset can!

Geceler hep kimsesiz mi geçecek?

Gidenler dönmeyecek mi?

Yitirdiğin; bir bakarsın yağmurlu bir gecede Veya bir bahar sabahında karşına çıkmış.

Bil ki güzellikler de var bu hayatta.

Gel Git'lerin olmadığı bir hayat düşünebilir misin?

Hüzün olgunlaştırır, Kaybetmek sabrı öğretir.

Hz. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî (Kuddise sırruhu's-sâmî)

Pir, devamla..

Ey derviş, seni adam yerine değil, âdem yerine koydular. Cevherin olmasaydı sana hizmet ederler miydi?

Derdim var diye ağlamana kim bakar ki, senin için her ağlamana sus der gibi, bir tuz basanın var. Tuzlu kişi olmak isteyen sen değil miydin, gam sana yakışır mı?

Derviş:

Ey tuz basanım isyanımı affet, rehni kalkmayan vakti öne neden aldım, keşke çocuk kalpli olabilseydim.

Dedi.

Sevgilinin emri ile olan kötülük,

bütün âlem iyiliklerinden üstündür.

Sedefin kabuğu paralanırsa ilenme,

onda yüz binlerce inci vardır.

Bu sözün sonu gelmez,

dön de padişaha gel.

Doğan kuşuna benze.

Halis altın gibi dükkâna çık da ilenmeden,

kınamadan kurtul.

Bir suret, gönüle girdi mi insan,

sonunda nedamete düşer,

o suretten bezer.

Sonunda herkes, kapıldığı suretten tövbe eder,

fakat yine unutuş gelir, onu o yana çeker.

Pervane gibi uzaktan o ateşi nur görür,

yükünü o tarafa çeker.

Fakat geldi mi kanadı yanıp kaçar.

Kaçar ama çocuklar gibi yine gelir, yaraya tuz ektirir.

Yine zanna, tamaha düşer,

derhal kendisini o ateşe atar.

Yine yanar, sıçrar.

Fakat yine gönlündeki hırs,

kendisine yandığını unutturur, sarhoş eder.

Mesnevi, c.VI, b. 340-349

Sende bu dert, O'nda bu sevda oldukça, hikayemiz bitmez.

"BOŞ GELDİK BOŞ GİDİYORUZ."

"Boş geldik boş gidiyoruz". İhramcızâde İsmail Hakkı Toprak

Bilene laf etmek, susmaktan kötüdür.

Baltayı vurmuş gibi.

Üstad, usta farklıydı.

Yeni öğrendim

Efendi daha farklı biriydi.

Küçücüktüm

top oynadım acıktım.

Karnı doyan çocuk

seyredermiş alemi.

Kuşlar öter her bahçede

Yem verense tek bir yerdi.

Ses duydum ciğerden

ney dediler…

meylim oldu öylesine …

hurufat gördüm dizilmiş

kusursuz istifle

dedim

dizilir mi harflerim

dizilme şöyle dursun

öldü kalemim

semada dünyayı gördüm

Döneyim bende beraber

O döner durur

ben kaldım yerimde

Kaldı kaldı,

O ve her şey kaldı.

Sonunda kitap

Düştü önüme

Vefalı Dostum benim.

Hocanın çirkin sesli eşeği varmış

O da Timur önünde de okumuş.

Okumuşsa o

Bende tamam dedim

Eşek okudu okudu

bir "Oku" bir su

ve bir de otu kaldı

Eşek okur derler

Hâla okur yolunda.

Şey özde olmalıymış.

Okumak eşekte üvey kaldı.

Deli Dumrul köprü başında

Yolu alan gitti,

Hadisene eşek

Olmadın

Olamadın

Bari Odun ol,

Bir kesenin gelir.

Boş geldin, boş gidiyorsun.

Üflesinler gayri

ÇİRKİN SESLİ EŞEK, BİR BİNEKTİR

Normalinde sesim ÇOK çirkin değil, ama çocuklarım bir şey mırıldansam "baba sus" derler. Yine bugün aynı şey zuhur etti.

"Baba susar mısın?"

Ben de sustum ve söylendim.

"Ey Rabbim! Senin mülküne irademle gelmedim. Sesimide tayin etmedim.

Sevmeseydin beni dünyaya getirmezdin. Sesimi de hoş etmedin. Yoksa beni paylaşmaktan mı kıskandın?"

Nasıl bir durum ki, Rabbim beni paylaşmaktan kıskanmış olabilir, dedim. En çirkin ses eşeklerin sesiyse, o diğerlerinden kıskanılır mı? Anlatırlar:

Sahibi, deveye, öleceği zaman helallik istemiş. O da

"**hakkımı helal etmeyeceğim**" demiş. Neden, dediğinde

"**senelerce kervanı eşeğin peşinde sürdürdün, bize değer vermedin**".

Deve sahibi de

"yol bilmezsin iz bilmezsin, çöl geçersin, yük taşırsın amma, bir bedevin güzel sesine kendini kaybedersin, sonra nerden gelip gittiğini bilmezsin."

"Eşek yol bilir, iz bilir,"

"**Şimdi suçluyorsun ama hakikat budur**" demiş.

Doğrusu da bu, eşek, çirkin sesiyle itilsede, yolu deveden iyi bilendi.

Eşek deveden fazla biliyordu. Bileni Allah Teâlâ kıskanır, sesine çirkin dese de.

Hz. Musa aleyhisselâmda kekeme idi, Harun kardeşi onun yerine konuşurdu. Ancak Musa bu ses ile. Tur Dağında yalnızlık vadisinde Rabbiyle başbaşa kalmış ve kekemeleşen sesiyle konuşmuştu.

Kitabın sahibi olmak Hz. Musa yazgı iken, güzel sesli Harun aleyhisselâma ancak okuması nasip oldu.

Sonuçta çocuklarım sesimi dinlemediler, fakat bildiğimin peşinden gitmeden de edemediler.

*BİNEK: f. Gözbebeği, hadeka.

HADEKA: Gözün siyahlığı, gözbebeği

ŞEYH ÖLDÜ

2 Ağustos 2016

Bir zamanlar bir şeyh varmış. Celâlli imiş derler. Celâlli melâlli, gam yok. Talebelerinin önünü çabuk açar, yetmiş yıllık işi yetmiş günde ikmâl eder, bir anda kuş yuvasından uçsun der gibi aceleciydi.

Talebelerde vefalı olan az olur derler, onunda yetiştirdikleri şeyhlerini birden beğenmez olmuşlar. Şöylenin böylenin olmazsa olmazında kalmışlar.

Şeyh, iyi adamdı, canımadamdı, onlara tuzak kurmazdı. Fakat talebeleri ona erken tuzak kurdular. Çünkü talebe yetişmek için girer bir yola, o da olmanın peşindedir. Olmak ve olmamak tercihinde, nefse hoş olanı bulmak fıtratından ayrılığı gözlemişlerdi.

Şeyhin öğretmediği bir ince yolu vardı. Onu yalnız o bilirdi. Öylede gerekliydi. Tabutunda saklı duranı kim bilirdi ki?

Talebeler olduk gölgesinde, kendi başlarına kaldılar. Ayrılmışlardı. Aldatan ayrılık değil, yolun çok geniş ve kolay oluşuydu. Bilmiyorlardı, bol gibi görünenin geleceği dardı, duymuş olsalar da unutmuşlardı..

Talebeler şeyhe ölmüş dediler. Ölmese de öldürmüş gibi.

Her şeyi öğrendik, o da uyuyor, fazla bildiği neydi ki? dediklerini şeyh duyardı, bir şey söylemezdi. Ancak bir gün şeyh ölmüş denilen sözle gitmişti. Nerde kaldı o güzel imalar, hoş sözler, göz önünde ayan, cahile saklı sırlar. Hepsi bitmiş birden tükenmişti. Kaldılar. Yalnız kaldılar. Onların yolu

karardı. Sancıları arttı, dindirecek bir söz söyleyenleri de kalmamıştı.
İşin garip tarafı hayvanlar da ağladı. Eşekler bile "Şeyh öldü, şeyh öldü." dediler.
Bir daha gelir mi umuduyla bekleyenleri olsa da, şeyh bir ölüşle ölmüş idi.
Şeyh öldü.
Ebedi yaşayacakmış zannettikleri şeyh öldü.
Bitmeyen sonsuzlukta güller ve dikenlerle olsan, bülbülsüz bahçenin neşesi kalır mı?
Şeyh öldü.
Şeyhin hatırası tozlandı, külünü rüzgârlar savurdu. Gelmemiş gibi, kalmamış gibi.
Talebeler üzüldü. Belki buluruz. Bir başka şeyh diye, aramaya gittiler. Ne bulsunlar buldukları asıl şeyhlerinden kalmış ve çalınmış bir mirasın parçalarıydı. Tamı varken, olur mu parçalar ile idare etmek. Fırsat varken kaçırmak.
Şeyh öldü veya ölmedi, ne önemi var ki. Onlar şeyhin yolunda değillerdi.
Aradılar, bulmak için çok uğraştılar. Düşünüyorlardı, belki şeyh yerinde kuyusunda oturuyordu. Gitmeliydi. Ancak kuyu korkunç bir karanlık içindeydi. Yanına gitmek mi? Hangi cesaretle, önceden ışık vardı, yardımda. Şimdi ise hepsi kaybolup gitmişti. Öldü dedikleri şeyh ölmüş olsa belki daha iyiydi. Bu ayrılık ise ölümden beter idi. Geçekten şeyh ölmemişti. Ancak var mı, yok mu arasında bir yerdeydi.
Ağla sen, gül sen, değişen bir şey yok, şeyh durmuş, ölmüş çok mu önemliydi.
Herşey bir rüya.

Uyandığında dört duvar ve karşıda duran bir saat ve başı ağrıyan bir beden vardı. Talebe kalktı, pencereyi açtı. Düşündeki şeyh ölmüştü. Ötesindeki ise o şeyh duruyordu. Her zaman olduğu gibi bir daha gitmeyeceğim, gelmeyeceğim, diye karar verdiği canımadam gerçekten ölmüş müydü? Bir ses duyuyordu. Ötelerden gelen….

HADDİNİ BİLMEK

Genelde "haddini bilmek" kötüler hakkında kullanılır. Bence bu iyilerin haddini bilmesi ile daha alakalı. Bazıları haddini bilmeden iyi olacağım diye her gördüğüne duyduğuna parmak atarsa, gözüne, sözüne de delik açarlar. Yetmez gibi içini bir lağıma bağlarlar. Yazık oldu, der gibi.

Ey kendini iyi zanneden kişi, kadere el atayım derken pisliğe bulaşan aklını temizlemek için kendine yardım etmekten acizsin, başkalarını muhtaç zannetmen ne kadar kötü bir durum değil mi?

İyilerden olmak demek belki kendini susturmak, belki ağlamak en sonunda kendini yücelik duvarından atmak olmalıydı. Çaresiz geldiğin noktalarda kendini kötü görseydin, muhtaç olduğunu bilseydin, çaresizliğine kendin inansaydın başkasının derdine ne diye burnunu sokardın.

Bir vakit büyü kitabı okumuştum, şöyle bir cümle geçiyordu, iki kişinin arasını dahi düzeltsen velevki bunlar karı koca olsalar da kadere karıştığın için tevbe etmelisin.

Bu nasıl bir şey ki, bozduğunda günah işlersin tevbeye bir mana verilir. Neden düzeltene tevbe gerekir ki?

Anlaşılan tevbe kadere karıştığımız içindir. Herkesin tuttuğu yol doğru değil mi, kim hangi işinde eğri yapıyorum diye hareket eder.

Peygamber doğruluğunu Allah Teâlâ'dan alıyorsa, şeytan da yaptığı doğrusunu-kendince- o da, Allah

Teâlâ izin almadı mı? Sırrına kavuştuğun hangi şey insana yük olmaz, birde hırsızlıkta mahir sen.
Hangi canlı yediği gıdanın içindeki toprağı görünce vazgeçip toprağa bırakmak istemiyor? Karnı ağrıyor biraz fazla durunca. Şişmiş karınla gezen mahlukat var mı, hepsinin kazuratı başına bela, kimi toprak altına kimi yol başına. İlla ki dışarıya, attığımız iştahımızın bize verdiği yorgunluk sonucu aldığımız her nesneyi tekrar bırakmaya, sonrada elimiz vurmaktan tiksindiğimiz leşleri, solucana gübresi yaptırıp, organik oldu diye tekrar yemek için birbirimizi kırmıyoruz?
Nedir içinde bunaldığımız bu zengin görünen fakir hayatımız?
Sevdiğimizin iç dünyası kalaba, dış dünyasına çabala, derken üzüntü ve sevinçle günlerini bitiren bizler, yeşil giyinmiş tahtalar içinde yolculuğa giderken, ağlamak üç gün. Her şeyini üç günde kaybeden ve unutulan bizlerin merakı başına bela olmuyor.
Karaların peşinde sondaj açan petrodolar zengini yeşil doları kolay bulurken, bizlere zindan ve töhmet hayatı. Bizim belki en büyük hatamız "hadimizi bilmeyi" unutmamızdır.
Kuyular gördüm derin mi derin, içine su vardır diye düşersin, ne su var ne de çıkış.
Biz hangi kuyuda ölelim. Öldüğümüz kuyuda kamışta bitmez ki hikayemizi okusunlar.
Ölsün dursun "yokluk içinde dahi yokluğu" bulamayan. Yıkılsın dünyalar başına. Bir işi tam yapamayıp yarıda bırakan.

Bitsin tükensin dediğimiz bütün sorunların tek bir çıkışı ve ümidimiz çok şükür öleceğiz dediğimiz dünyada haddimizi bilmektir.
Söz gelse kendime haddimi bilemediğim bir hayatta, kötü olmayı da başaramıyorsak-bu dünyanın şartı kötü olmak- öbür dünyada kör ölen kör kalkarsa, kör geldik kör gidiyoruz. Kör haşrolacağız. Kirkor, kiri kor, bizim görümüz kör olmuşken
Allah Teâlâ'm kapını bekleyen kulların vardır. Kulların içinde anılmaya değer olmayacak kadar günahkar bu kuluna sen sahip çıkmazsan kim çıkacak. Demiştin hoş ve huzurlu olsun diye. Eski kitaplarda yazılıdır. Bir kulun için alt üst ettiğin dünyalar varmış. Bizim için bu değeri vermesen de kuşe-i vahdetimizde bizi rahatsız edeceklere engelleri halk eylemeni niyaz ederim.
Çünkü çok yoruldum, haddimi bilmesem de, beni iyi niyetime bağışla, Ya Rabbi!

TANRI KARADIR

Gelir söyler, gider söyler
Dilân Durdurmaz
Pir-i Muganın huzurunda oturuyorduk. Zelil ve zebun bir âşık gelmişti. Ağlamaktan pınarları kurumuş gözler, diriyken gömülmüş bir dille yorgunca huzura düştü. Çok sözler söylemek istedi. Gerek yoktu. Hali anlatıyordu. Pir sordu.
-Niçin bu kadar üzülüyorsun?
Üzülmene sebep senin güzelliğin, doğruluğun, fıtratın elvermiyor ki, karşındakine ifade edemezsin, varlığını.
-Efendim.. tükenme noktasına gelmem de suçum var mı?
-İyi olmak suç değilse de, kişilik dışı karşısında sende suç olmuş. Cinsini bulamayan bülbülü kargayla beraber etmek gibi. Varlığında olmayanı aramak insanın vasfıdır. Bulduğu zamanda katmak ister, karşılık ister. Bal gibi olanın yaratılışına sirke katılmaz ki.
-Arıyordum.
– Kadın içindeki erkeği, erkekte kadınını arar. Hep aradıkları bu dur. Kendinde olan eş-kendini. Başkası değil. Fakat yollarda erkekler tavşan, kadınlar kaplumbağa gibidir. Meşhur hikayedeki metafor bunu anlatır. Erkek çabuk olsun dediği halde yolundan kalır. Kadının yavaş ve kudretsiz haline aldanınca gaflete düşer.
-Kurtulmak istiyorum.

-Sevdiğinden bedenini kurtarırsın. Ancak için başka söylemini düzeltmek gerekiyor. Sen gelmeden önce ruhun buraya geldi. Ruhunla konuştuk. Ruhunun söyledikleri ile beden dilin farklı konuşuyor. Tamam olur, denilen bir husus oldu. Halledilsin bu mesele denildi. İtiraz ettin. Nebi (salla'llâhu aleyhi ve sellem) gibi "bilmiyor" dedin. Hallaç gibi idama razıyım dedin. Benim elimden dilimden kimseye bugüne kadar zarar gelmedi ki, şimdiden sonra olsun.
Dışın herşeyin tersini isterken, içinde neden ısrar ediyorsun? Çünkü verdiğin ahdler ve sözler varmış. Yalan da sende olmayınca, dönülmez yolun yolcusu gibi, zahmet ve figan içine düşüyorsun. Çok anlattık, çok konuştuk, bir türlü için kabul etmiyor. Geçmişin hatıralarına.
-Ben bu kadar iyi olduğum halde ötekinin kötülüğü nedir?
-Karşındaki yol düşkünü. Aynı yola çıkmıştınız, fakat yoldaki hızınız aynı değildi. Kadının yavaş ve düşük hızıyla kazandığını, erkek yüksek ve fazla hızıyla erişemez olsa bile. Bilirsin, kadınların buluğ çağı düşüktür. Erkekler kırkına dayansa ancak buluğa erebilir. Kırkını bulupta erkek olamayan çoktur.
-Ruhum benden ayrı düşünmesi nasıl olur. İçten de nefret ettiğimi düşünüyorum.
-Hayır. İç vardır, birde için içi. En içte hakikatin sana yön veriyor. Saf iyiliğin razı olmayınca kader ve keder bedeni yıpratsa da razı olup duruyorsun.
-Ne yapmalıyım?
-İçinden ayrılığı yazamazsın. İnsan için verilmiş olan en büyük hakikatten biri unutmaktır. Elest-i

unuttuğu gibi. Unutmak ve uyumak insan için özür değil, bir lütuftur.

İnsan-unutandır. Sen unutamazsan karşındaki hiç unutamaz.

-Ümidim yok mu?

-Ümidimizin var oluşu daha çok aklı korumak içindir. Sonuçta kader neyi çizdiyse oraya doğru yavaş yavaş gidiyoruz. Şahsiyetlerimizin tanınmasında kendimizden saklandığımız o kadar çok şey var ki. Onun için ben ihtiyarlığımı çok seviyorum. Hem de ne çok. Üzüldüğümde istediğimi unutmayı kolayca yapıyorum. O kuvvetli dediğime karşı, bir şey yapamam diye çekiniyorum. Kulaklarım zayıflamış, çok şeyi anlayamıyorum, gözlüklerim olmadan okuyamıyor olsamda.

-Ben ihtiyar olmadığıma göre,

-İhtiyar değilsin. Ancak gönül çökünce daha eylemsizdir. Tad ve tuzsuz yemek gibi. Hayat, olsa da bir olmasa da. Beni dinlersen içine bugün şunu söyle, ayrılmak yazıldıysa eğer, kavuşmakta yoksa birazda tanrılaş. Tanrı yalnızlıktır. Tanrılık verildi demek, yaratıcı tanrı olmak değildir ki. Bu duyumsal bir haldir.

Tanrılar yalnızdır ve yalnız kalacaktır. Umutları olmayan durgunlaşan karanlık bir sessizlik.

Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve selleme sordular, "bu alemler yaratılmadan önce Tanrı nerede idi" cevap verdi.

" A'ma da idi. -Altında ve üstünde hava olmayan- " demek bu. Tanrı Kara idi.

Bir âlime sormuşlar, "âlemleri yaratmadan önce Tanrı ne yapıyordu", cevabı ise, "bir şey yapmıyordu."
Şimdi sana da tanrılık hali göründüyse sonun kara olacaktır. Karayı seven, beşer olmaz. Kara tanrılarındır. Kara hayattır. Onda her şey saklanmıştır.
–Tanrı Kara mıdır?
– Tanrı Karadır. Kara gönülde misafirdir, Sonradan yaratılmış olman senin tanrılığına engel değil. Tanrı, tanrılar yaratır. Yaratması gereği. Ancak onlarda mahluktur. Tanrı olmak demekle Onun yüceliğinin sahibi olamayız.
Nefsini tanrı edinenleri görmedin mi? yi hep yanlış anlıyoruz. Nefisler tanrılaşır demektir. Bu nedenle yalnızlaşan bedenlerimiz ve ruhlarımızın çektikleri buradan gelmektedir.
-Ne yapabilirim.
– Yapman gereken 'ölmeden önce ölmektir', dediğimiz kutsal ölüm olan intiharımızdır. Dur deriz bedenimize, ruhumuzun iştiyaklarına. Çürümüş bedenimizden önce ruhumuzun ölmesi.
-Ruh ölmez ki?
-Yaşadığından zevk almayan ölmemişte nedir? Ruhumuzun acılarını dindirmek için içimizdeki olan geçmişe dur demeliyiz. Bu bir ölümdür. Geçmişin duruşu da an'da olmadığına göre yapılacak tek şey kalıyor. Bedenimize dönmek ve ondan yardım istemek.
-Beden ruha nasıl yardım edebilir ki?
-Unutarak.
-Yapamıyorum.

-Onu yapamayacak kadar güç bulamıyorsan yokluğa bürünüp kalender ve melâmi ol. Bir engel kalmaz. Kim ne derse desin.

ÂŞK GELDİ Mİ?

Dostum'a

Âşk, başa geldiğinde, benlik zincirleri çözülür. Seni, ötekilere gizli sırlarını fâş etmeye zorlarken, derûni isteklerini artıran dış fitneler, başa gelegân olur.

Sonra mecnunî coşkunluk ile savrulur durursun..

Âşık dildâr'ın dîdârına meftun olarak konuşurken, bütün varlığın dilinde hep maşuku duyar, anlayamayınca/anlatamayınca «Keşke varlığın diline sahip olsaydım», «acaba dil, gerçeğin örtüsünü açan değil midir, yoksa âşk zarif ve hassas manaları kapsayamıyor mu?" diye iniler durur.

Sen hiç gördün mü âşkı kalbine davet eden birini?

O geldi mi gönlün yıkılmasını kim önleyebilir ki?

Kuş gibi çırpınan kalbin, büyük bir gayretle tutulduğu kafeste, mecnunî ateşin yangınını akıl suyuyla söndürmek kolay mı zannediyorsun?

Kalbin söz'süz konuşması, bede nin kulaksız işitmeleri vardır. Birde sevgiliye erişmek için gönül kuşunun çırpınışını duyanlarının sana acıyacaklarını mı zannediyorsun?

Zahidler itaat ve edep istemekte; sırları ehlinden bâşkasına söylemeyin; şekeri sineklerin önüne dökmeyin ve ötekileri muhatap almayın demekteler.

Âşık olmuşsun, deryaları zihninde coşmuş, seli akılın üstüne çıkmakta; gizliden gizliye saran serkeşliği; çok zaman kendin söyleyip, kendin dinlemekteyken, ne zaman bir mahreminle

karşılaşsan ve onun tarafına yönelip, derdini dinletmeye çağırsan, anlar mı zannediyorsun?
Mahremlere de sınır koy, dilini ve sırlarını çok fazla faş etme. Onlar senin merdivenine tırmanmaya çalışan develer gibidir. Düşerler giderler.
Bazen de hüzne kapılmakta ve sözleri gönülsüzce söyleyişinde yarım kalışın vardır. Sen yine de dayanamayıp sabır zincirlerini kırıp mahbubun adını açıkça söyleme, yoksa kınarlar seni.
Bazen de deryana dalar gider kendinden geçersin. Sabaha kadar söylenip durduğun halde söyleyeceklerinin bitmez. Fakat dinleyen birini bulacağını umut edemiyorum.
Bir an gelir ki ak suların bulanmış, çamur karışmış, düşünce güneşini bir bulut örtmüş olabilir. O bulutunun çekip gitmesi için bir kenara çekilip, suskunluğu seç ve konuşmak için Allah'ın yardımını beklesen iyi olur.
Ötekilerin kıskançlıklardan çekinip sözlerini yuttuğunda, rahat olduğunu düşünemiyorum. Onların gizli cazibeleri, farklı anlayış ve inançları vardır. Onların kınamaları ve susmalarına da aldanma. Ama çok şükür ki âşıklar, o kınamalara ve anlayışsızlıklara kulak asmaz. Onların gürültülerine kapılıp sevdâ kervanını yolundan alıkoymaz. Sende onların yıkıcı hallerine gülümse;, onları oyunlarıyla baş başa bırak, yoluna devam et.
Sana soruyorum…
Sırlarını yüreğinde saklayıp beraberinde mezara götürsen, ne olur?
Coşkulu ve âb-ı hayat olan sözlerin duymasalar ve anlamasalar da seni;

Âşkın, sevdiğine kavuşturmasa da seni ihya edecektir. Hayat bağışlayan Mesihvâri canını göğe yükseltecektir.
Gönlündeki hallerinden dolayı suskunluğu tercih et, umulur ki meleklerle kaynaşır durursun. Ötekilerin nazarında, hayatın, gerçek olmaktan çıkıp mecaz olsa; figan ve efsaneye dönüşsen de, aşkın zikir ehlinin dilinde sermaye olacaktır.
Seni yıkan mahzunluğun arifane gamdan ziyade, bir ayrılık idi. Bu da gönül ve dilin zincirleri çözüp, seni söz söylemede özgür ve edepsiz hale getirmişti.
Aşık ve maşukun arasında edep aranmaz ki..
Dostum
Yoluna baş koymuş bu aşığının, dairende olması mümkün değil mi, "anılmaya değmezdi" dediğini duyuyorum. Oysa ben kapını bekleyeceğim. Bir gün açılır , nazarın üzerimize lutf olur diye..